

Arrest

nr. 205 430 van 18 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTHIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("formulier AUE"), betekend dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018 om 14 uur 15.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2001 in België. Hij heeft nooit een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden erkend gezien.

Op 28 oktober 2009 wordt verzoeker door het hof van beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ter beschikking stelling van de regering gedurende vijf jaar.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bij arrest nr. 204 845 van 4 juni 2018 wordt deze beslissing geschorst.

Op 28 mei 2018 legt de verwerende partij verzoeker tevens een inreisverbod op. Deze beslissing wordt door de verwerende partij op 11 juni 2018 ingetrokken.

Op 14 juni 2018 geeft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("*Formulier AUE*"), dat op dezelfde dag werd betekend. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van M.L., attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt het verblijf ingetrokken van de genaamde, H.D., geboren te K. op (...), van Slovaakse nationaliteit, en ontvangt hij het bevel om het grondgebied van België te verlaten. Er wordt aan betrokkene geen termijn toegekend.

Bevel om het grondgebied te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3: wordt door, M. L., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid beschouwd;

Artikel 7, 3°: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 43§1, 2°: §1 de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 44bis §1: onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 44septies§1: Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar – aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging - op minderjarige ouder dan 16 jaar – verkrachting - op minderjarige boven de 16 jaar – verkrachting op kind onder de 14 jaar – verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar – verkrachting verzwarende omstandigheden – als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer – aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij

door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecendenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, §54).

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2001 in het Rijk verblijft en dat hij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger.

De dienst heeft in haar beslissing rekening gehouden met duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.04.2018) en dat hij op 08.12.2005 een aanvraag heeft ingediend vooreen verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07.05.2006 werd een beslissing van weigering van die aanvraag genomen. Deze beslissing tot weigering werd hem op 08.05.2006 betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, hetwelk op 18.12.2014 werd verworpen.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018 en 14/06/2018 dat hij een partner en vier meerderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Zij hebben recht op verblijf in België. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om

bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoekers trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod hoeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen.

Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene heeft ook eerder verklaard medische problemen te hebben. Op 14/06/2018 verklaart hij nierproblemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig.

Terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, en artikel 44quinquies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging - op minderjarige jonger dan 16 jaar - aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging - op minderjarige ouder dan 16 jaar - verkrachting - op minderjarige boven de 16 jaar - verkrachting op kind onder de 14 jaar - verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar - verkrachting verzwarende omstandigheden - als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer - aanranding van de eerbaarheid - verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, §54).

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2001 in het Rijk verblijft en dat hij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger.

De dienst heeft in haar beslissing rekening gehouden met duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.04.2018) en dat hij op 08.12.2005 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07.05.2006 werd een beslissing van weigering van die aanvraag genomen. Deze beslissing tot weigering werd hem op 08.05.2006 betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, hetwelk op 18.12.2014 werd verworpen.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018 en 14/06/2018 dat hij een partner en vier meerderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Zij hebben recht op verblijf in België. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoekers trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod hoeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen. Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Betrokkene heeft ook eerder verklaard medische problemen te hebben. Op 14/06/2018 verklaart hij nierproblemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet de betrokkene, aangezien hij niet onmiddellijk kan worden teruggeleid naar de grens, te dien einde op basis van de volgende feiten worden vastgehouden:

Aangezien de betrokkene de openbare orde kan schaden moet de betrokkene, met het oog op zijn effectieve verwijdering, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden."

Op 14 juni 2018 legt de verwerende partij verzoeker opnieuw een inreisverbod op.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota ingediend. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen .

Verzoeker verwijst naar de artikel 44 ter van de Vreemdelingenwet, betoogt dat de bestreden beslissing die hem geen termijn toekent om het grondgebied te verlaten, niet naar deze bepaling verwijst en werpt op dat de verwerende partij heeft nagelaten afdoende te motiveren in het licht van deze bepaling. Concreet stelt verzoeker dat de verwerende partij in de bestreden beslissing dient te motiveren en aan te tonen welk dringend geval vereist dat hem geen termijn wordt verleend om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren. Verzoeker betoogt dat de verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling in deze niet volstaat.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.3.2.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, naar artikel 43, § 1, 2°, naar artikel 44bis, §1 en naar artikel 44septies, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 44septies, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

3.3.2.4. De artikelen 44ter en 44quater van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift luiden als volgt:

- artikel 44ter:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

- artikel 44quater:

“Zolang de in artikel 44ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

3.3.2.5. In deze past het ook te verwijzen naar artikel 44quinquies, §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.3.2.6. Uit de bepalingen die hierboven werden opgesomd, blijkt dat wanneer aan een EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, hem in principe een termijn van een maand moet worden toegekend om hieraan uitvoering te geven (artikel 44ter van de Vreemdelingenwet). Zolang de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet is verstreken, mag de EU-onderdaan niet op gedwongen wijze worden verwijderd (artikel 44quater, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Als de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied

te verlaten verstreken is (1) of indien vóórdat de termijn om het grondgebied te verlaten verstreken is, de EU-onderdaan een risico op onderduiken vormt, de overeenkomstig artikel 44quater, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (2), of indien de EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder dat hem een termijn werd toegekend om het Rijk te verlaten (3) – wat alleen het geval kan zijn in een naar behoren aangetoond dringend geval (artikel 44ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet) – kan de EU-onderdaan op een gedwongen wijze verwijderd worden (artikel 44 quinquies, §1 van de Vreemdelingenwet). Om de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen kunnen de burgers van de Unie worden vastgehouden als redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast (artikel 44septies van de Vreemdelingenwet).

3.3.2.7. Terugkoppelend naar de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat er uitdrukkelijk in de aanhef wordt gesteld dat verzoeker – die onbetwistbaar een EU-onderdaan is – geen termijn krijgt toegekend om het grondgebied van België te verlaten. Uit artikel 44 ter van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat indien er aan een EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt met een uitvoeringstermijn van minder dan een maand – wat ook het geval is als er geen uitvoerings-termijn wordt voorzien – er sprake moet zijn van een *“naar behoren aangetoond[.] dringend[.] geval[.]”*. Dit veronderstelt een motivering in de bestreden beslissing waarom het geval van verzoeker een dringend geval is. In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar de toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet maar kan wel worden gelezen: *“De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”* Deze verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling vormt zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift prima facie geen motivering waarom zijn geval een dermate dringend geval is dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan. De voormelde motivering in de bestreden beslissing vormt prima facie eerder een motivering in het licht van de artikelen 43, §1, 2° en 44septies, §1 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die toelaten om een bevel om het grondgebied te verlaten aan een EU-onderdaan te geven om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid of om die redenen een burger van de Unie vast te houden in het geval dat er een gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten kan plaatsgrijpen, hoewel dit ook alleen maar kan indien andere minder dwingende maatregelen niet doeltreffend kunnen worden toegepast.

3.3.2.8. Verzoeker kan derhalve gevolgd worden wanneer hij opwerpt in zijn verzoekschrift dat artikel 44ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden werd door de bestreden beslissing. De Raad benadrukt in deze nog dat de verwerende partij zich niet verwaardigd heeft een nota in te dienen, evenmin verschenen is ter terechtzitting en dus geen verweer voert.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van ernstig middel is derhalve voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten. Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een ernstig middel heeft vastgesteld, niet het vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift onder het kopje “3. *Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” naar de (nog niet aangevochten) bijlage 13sexies waarbij hem een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd. Verzoeker benadrukt zijn familiale situatie en is van oordeel dat hij na 15 jaar verbanning, 63 jaar oud is en dat dit een onmogelijk te herstellen nadeel vormt. Volgens verzoeker is er ook sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM en is een schending van een mensenrecht zo fundamenteel dat er sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel. Voor het overige verwijst verzoeker naar de aanname van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het arrest nr. 204.845 van de Raad

3.4.2.2. Verzoeker is een EU-onderdaan. Hierboven werd vastgesteld dat artikel 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 30.3 van Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn). Artikel 31.1 van deze richtlijn stelt dat in geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid de betrokkene in het gastland toegang moet hebben tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen. De Raad zou verzoeker als EU-burger geen effectieve toegang tot administratieve rechtsmiddelen geven tegen een verwijderingsbesluit indien hij de vordering tot schorsing zou verwerpen om reden dat verzoeker zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet dienstig zou hebben uitgewerkt in het licht van een inreisverbod dat in werking treedt bij een verwijdering van het grondgebied, maar dat op heden niet werd bestreden. Van de Raad kan evenmin verwacht worden dat hij in een UDN-procedure verzoekers grief in het licht van artikel 8 van het EVRM gaat beoordelen enkel om te kunnen bepalen of het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verwijst naar een gegronde grief betreffende artikel 8 van het EVRM, kan aanvaard worden. Ieder redelijk mens ziet dit in. De Raad benadrukt in deze nogmaals dat de verwerende partij zich niet verwaardigd heeft een nota in te dienen en evenmin verschenen is ter terechtzitting.

Aan de derde voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA